

ภาคผนวก

สำนักหอสมุด

บทภาพยนตร์เรื่อง “ความรักที่แข็งแกร่ง” (Screenplay)

ตอน 1

ฉาก 1 / ภายใน / วันแรกที่มาน้ำวน (ห้อง)เพื่อนนโต / กลางคืน

ชิตเดินจากกลิ้งไปยืนอยู่

ชิต : เฮ้ย จะอาบน้ำว่ะ

โต : ไม่เปลี่ยนชุดหรือ

ชิต : มีผ้าขนหนูเปลวว่ะ

โต : ไม่ได้เอามาหรือ

ชิต : เออใช่ ไม่ได้เอามาว่ะ

โต : มี; มีแต่มีงเป็นโรคอะไรหรือเปลวว่ะ

ชิต : เป็นว่ะ

โต : เฮ้ย กูไม่ให้ใช้ผืนเดียวกับกูได้รึเปลวว่ะ

ชิต : กูใช้เสื้อกูเช็ดเองก็ได้

โต : มีงเอาเสื้อมาหรือ

ชิต : ก็นี่ไง ที่ใส่อยู่เนี่ย

โต : เอาชุดนอนใหม่

ชิต : เอา เอาชุดนอน

โต : เดี่ยวนะ กูมีเสื้อจ๊าบ (เดินไปเอาให้ หายไปจากภาพ) (เลื่อนภาพ)

ชิตกดชักโครก ละจากการเข้าห้องน้ำ พักกินน้ำ ส่วนโตก็ตั้งสมาธิสวดมนต์ (ในส่วนนี้เหมือนต่างก็มีโลกส่วนตัวของตัวเอง) แต่แล้วโลกของชิตเองก็หายไป เพราะชิตรู้สึกสะกิดใจที่ไม่โตจึงสวดมนต์ ซึ่งคนทั่วไปเลิกทำไปแล้ว แล้วชิตก็ล่องลอยไปกับการสวดมนต์พร้อมกับโต เป็นภาพค่อยๆ ซึมเข้าไปที่หน้าของโตจนใกล้มาก พร้อมกับ Fade เพลงชื่อ Islands of Life ขึ้นมา

(เฟดไป)

ขึ้นอักษรว่า 1 วันต่อมา

(เฟดไป)

ตอน 2

ฉาก 2 / ภายใน (ห้องโตเหมือนเดิม) / อานน้ำใหม่เต็ม ชีตนั่งดูโน้ตนี้ ... / กลางคืน

โต : ไม่นอนอีกเหรอ ชีต

ชีต : เดี่ยวกูจะไรก่อน (หันไปมองเห็นจดหมาย) จดหมายใครวะ!

โต : จดหมายกูเต้ะ

ชีต : ใครส่งมาวะ

โต : ฝน ดูเลยเหวอ

ชีต : เฮ้ย อ่านแล้วนะโว้ย

โต : ส่วนตัวนะเว้ย ยังไม่บอกว่าได้เลย

ชีต : แค่นี้เอง ไม่เป็นไรเหวอ

โต : กูนะต้องพูด

โต : เฮ้ย, เดี่ยวกูเซ็นเซอร์ก่อน

ชีต : กูแค่อยากรู้ว่าความรักว่าเป็นยังไง

โต : ดูความรักจากจดหมายเนี่ยนะ ความรักจากจดหมายเนี่ยเหวอ

ชีต : ก็ต้องมีอะไรบ้างแหละ

โต : อันเนี่ยมีน้อย อ่านได้

ชีต : เธอจำ ฉันอยากให้เธออยู่กับฉันตรงนี้จัง

โต : อย่าไปเล่าให้ใครฟังนะเว้ย อย่าเล่าให้ใครฟังนะโว้ย

ชีต : ไม่เห็นมีอะไรเลย โห้ ความรักเป็นอย่างนี้เอง กลับมาอารมณ์เสีย

โต : มึงรู้แล้วหรือ ความรักเป็นอย่างไร (เลื่อนภาพ)

ฉาก 3 / ภายนอก / ริมถนนท่าพระจันทร์ไปท่าช้าง / กลางคืน

ชีตเดินมาจะให้เงินขอทาน เฟดขึ้นอักษรว่า 2 วันต่อมา และเฟดออกมา

ชีต : เฮ้ย เดี่ยวกูให้ตั้งขอทานก่อน

พิศ : เฮ้ย เดี่ยวก่อน มึงคิดดีแล้วหรือวะ

ชีต : กูไม่ได้คิดอะไร

พิศ : แล้วมึงให้เขาเพื่ออะไร ให้เขาเพื่ออะไร

ชีต : ก็เขาก็จะได้มีเงินไปใช้บ้างนิดหน่อย

พิศ : เขาอาจจะเอาเงินไปกินเหล้าก็ได้ มึงไม่รู้หรือว่าเขาไปใช้อะไร ทุกวันนี้คนให้ตั้งแล้วเขาไปใช้ทำอะไร ไม่มีใครรู้ เห็นใครให้ก็ให้ไปทั่วเรื่อยๆ เหมือนกัน เหมือนใช้การทำบุญเข้าวัด ให้ไปก็ไปสร้างโบรต สร้างวิหาร มึงดู แล้วคนเป็นไงบ้าง ก็เหมือนเดิม

ซีต : พระก็เหมือนเดิม สีกา มีสีกา

พิศ : เยอะแยะ มีข่าวมึงเห็นเปล่า วันนั้นไว้ย กูไปไปรษณีย์ พระส่งเงินกลับบ้านเป็นฟอน

ซีต : เงินช่วยรัฐบาลช่วยชาติเงี้ย เงินจะไปถึงประชาชนหรือเปล่า ต้องผ่านขั้นตอนแป๊ะเจี๊ยะอะไรเงี้ยะ

พิศ : ไซมันต้องผ่านอะไรอีกเยอะ ไม่รู้เนะมึงจะให้ มึงคิดก่อนแล้วกัน ถ้าเราจะช่วยเขาจริงๆ

(เลื่อนภาพ)

ซีต : เออกูก็เคยดูสารคดีนี้หว่า ที่แมงมีลิปท์ และแมงมียามมากันไว้ทั้งๆที่ลิปท์แมงก็เดินได้แมงคนไม่ขึ้นไป ทำไมคนไม่หาเหตุผลวะ

พิศ : กูว่ามันเป็นสัญลักษณ์วะ สัญลักษณ์ว่ามียามอยู่ตรงนี้แล้วคนไม่ขึ้น มันก็เลยไม่ขึ้นกันนะ ก็เหมือนกัน เห็นคนให้เงินขทานมึงก็ให้ตั้ง มึงก็ทำตามกันไปเรื่อยๆ ไม่คิดนะคนเราไม่คิดว่าทำไมไม่ขึ้นลิปท์ ลิปท์เสียหรือเปล่านั้นไม่รู้ ไม่มีกรเข้าไปหาเหตุผลจริงๆไปหาเหตุผลว่าเพราะอะไร แล้วมึงก็ไม่ว่าเขาเนี่ยทำไมต้องมาขทาน เราต้องไปช่วยเขาจริงหรือเปล่า

ซีต : ต้องไปหาเหตุผลที่ทำไมเขาเป็นอย่างนี้

พิศ : กูว่านะ และคนให้ก็ไม่ได้พัฒนาศักยภาพชีวิตของเขาขึ้นมา ทำให้การต่อสู้ได้มางายๆ ก็ทำอย่างเนี้ยเหมือนเดิมอย่างเนี้ย

ซีต : ลองคุยกับเขาใหม่

พิศ : เอาเดะ มึงอาจจะได้อะไรบางอย่าง

ซีต : พี่ๆ ได้ก็บาทแล้ว

ขทาน : ไม่ค่อยได้เลย

พิศ : เฮ้ย พี่ก็ได้เยอะนะวันๆ

ซีต : เก็บไว้ในกระเป๋าทอดแล้วมั้ง

พิศ : พี่เอาเงินไปทำอะไร ให้ เหม็นหึ่งเลย

ขทาน : ผมไม่ได้อาบน้ำพี่

ซีต : ก็ไม่แน่พี่อาจไปกินเหล้าก็ได้ เงินที่ผมให้ไปก็เสียเปล่าซี

ขทาน : พี่ไม่ให้ พี่ก็ไม่ต้องมาพูดดีกว่า

พิศ : ผมถามจริงเกิด แขนขาดจริงหรือเปล่า

ซีต : ไหนดูหน่อยเดะ (ซีตยื่นมือไปดึงเสื้อขทานดู)

ไฮย ยังมีอยู่เลย ทำไมพี่ไม่ทำงานละ!

ขทาน : ผมมันไม่มีการศึกษานี้ ผมมันโง่โง่

พิศ : เฮ้ย ทำไมพี่ต้องโกหกกันแบบเนี้ย

ชิต : ใ้งก็ทำงานได้ คนไม่มีการศึกษาก็ทำงานได้ครับ

ขอทาน : พี่มีเงิน พี่พูดได้ ผมมันไม่มีใจ

พิศ : ผมว่าพี่ไม่ต่อสู้ชีวิตสิ มีอะไรได้มางายๆ พี่ก็ทำเหมือนเดิม

ขอทาน : ผมน่าจะต่อสู้มาหมดแล้ว

ชิต : ไม่จริงอะ ผมเคยเห็นคนใช้ปากกวาดรูปยังมีเลย

(เฟตไป)

ขึ้นอักษรว่า 1 สัปดาห์ต่อมา

(เฟตไป)

ตอน 3

ฉาก 4 / ภายใน / ระเบียงห้องโถง / กลางคืน

(จัดแสงแบบแรมบรัค์ เช่นเรื่อง The Godfather แสงเข้าด้านข้าง)

โตเดินเข้ามานั่งเก้าอี้ ชิตนั่งอยู่ที่ขอบระเบียง

โต : เฮ้ย ชิต

ชิต : ไรวะ

โต : รู้เปล่า กูเลิกกับฝนแล้วนะโว้ย

ชิต : เลิกได้ไงวะ

โต : ทำไมวะ มันไม่ธรรมดาเหรวะ

ชิต : เฮ้ย มึงคบกันมาตั้งนานไม่ใช่เหรวะ

โต : ไอห่า คนเขา

ชิต : กูก็นึกว่าแบบซัวร์ป้าบ

โต : ไอห่า คนเขาแต่งงานกันหลายปียังเลิกได้แล้ว

ชิต : กูเคยได้ยินมึงเล่าให้ฟัง ที่ว่านอนด้วยกันอะไรอย่าง มอบความอบอุ่นให้กัน

โต : อ้อ อันนั้นกูเอามาจากหนังสือวะ

ชิต : ไม่ใช่ชีวิตจริงเหรวะ

โต : ไม่ใช่ อาจจะแค่แบบ 40 %

ชิต : กูฟังแล้วแบบโคตรน่าเป็นตัวอย่างเลย การสัมผัสอะไรอย่างเนี่ยะ (ชิตเอามือไปปล้กตัวโต)

ทำไมเลิกได้วะ

โต : ก็เขามีคนใหม่

ชิต : แล้วทำไมเขาเลิกกับมึงล่ะ มันไม่เกี่ยวกับคนใหม่ มันเกี่ยวกับมึงด้วยวะ

ชิต : แล้วทำไมเขาจึงเลือกคนนั้นวะ

โต : เขาคงคิดแล้ว แต่จริงๆ แล้วกูก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไร

ชิต : ไม่ได้ถามไซ้มัย

โต : ตาม ก็คุยกัน

ซีต : บางอย่างพูดไม่ออก

โต : อย่างมึงรู้สึกอะไรบางอย่าง มึงก็ไม่ได้พูดออกมาหมดใช่ไหม มึงอาจจะกลัวๆเสียใจก็แล้ว
แต่

ซีต : แต่มึงไม่ได้พูดจนหมดเปลือกเลยหรอ

โต : ไอ้พูดก็พูดแหละ

ซีต : แต่มึงเหมือนแบบรู้สึกว่ามันยังไม่หมดเปลือกใช่เปล่า แต่มึงก็ปล่อยไป

โต : ตอนกูไปที่แรก ที่คีนันมึงก็อยู่ที่กูไปตอนเช้าวะ เออลงไปคุยไ้ เรื่องอะไรวะ คำมันคา
ใจใช่ไหม ไปตอนเช้าถึงตอนดึกแล้วก็คุยกัน ก็ OK ก็รู้ว่าเขามีคนใหม่อะไรเงี้ย
พยายามตัดใจแต่ตอนเย็น 5 โมง รถกูออก 5 โมง ก็คุยกันอีกที เขาก็ยังสับสน เขา
บอกเออเขาก็ยังรักกู แต่กูต้องขึ้นมาคุยกับอาจารย์ แล้วกูก็รู้สึกก็เออกูยัง มีความหวัง
อะไรอย่างนี้ พอตอนนั้นกูมาส่งงานอาจารย์ กูก็อ่านหนังสือไม่รู้เรื่อง อย่างที่มึงเห็น
กูก็เลยเออวะ

ซีต : กูก็ไม่ค่อยสังเกตเห็นเท่าไรหรอ

โต : ไม่เป็นไร เหมือนทดแทนช่วง 3 เดือน กูน้อยใจไม่ได้ติดต่อ

ซีต : แล้วมึงก็กลับไปอีก

โต : คราวนี้ กระจ่างเลย กระจ่าง กูคงต้องนั้นแล้ว เป็นความต้องการขอเขาด้วยแหละ กูก็เลย
ออกมา เพราะว่า เขาบอกว่าถ้าเกิดกูอยู่ตรงนั้นอีกคนก็จะไม่อยู่เหมือนกัน เขาก็จะไป
เหมือนกัน แล้วฝนก็บอกว่า เขาขอมจะ เขาบอกว่าเขารักกู แต่เขาเลือกที่จะเสียกู
เพราะเขาไม่อยากเสียอีกคนหนึ่งไปนะ

ซีต : แล้วอีกคนเป็นอย่างไรวะ

โต : เป็นคน

ซีต : รูปร่างหน้าตาอะไรอย่างเนี้ย

โต : ชาว แล้วก็อวบๆ หน้อย ฝนชอบอวบๆ

ซีต : แคนี่หรอทำให้จากไปได้

โต : บางทีไม่มีเหตุผลยิ่งกว่านี้คนเราก็กินกันได้

ซีต : ไม่ใช่เรื่องของจิตใจอะไรอย่างเนี้ย

โต : กูว่าจิตใจก็มีส่วนมากวะ

ซีต : มึงก็เป็นคนดีไม่ใช่หรอ โห มึงเอาใจใส่เขาจะตาย

โต : กูว่า เขาก็เป็นคนดีนะโวย อีกคนก็เป็นคนดี ดีกันทุกคนแหละ แต่แบบบางอย่างที่

ซีต : เขาก็มีส่วนดี บางอย่างที่เขาชอบ ที่ฝนชอบอะไรอย่างนี้ ใช่เปล่า

โต : ฎก็ว่าอย่าง เวลาที่เราต้องการใครสักคน เวลาท้อแท้ แล้วการที่มีใครสักคนมาอยู่ด้วย ไกลๆ มันก็เป็นความรู้สึกที่ตื่นะโวย แล้วก็แบบมันอาจก่อร่างสร้างตัวให้เป็น พัฒนาไป อีก ในขณะที่แบบ

ซิด : เป็นความรักได้

โต : ใช่..... ไค้งสุดท้าย

ซิด : มันขึ้นอยู่กั้บจังหวะด้วยนะ

โต : บางที ของฎช่วงนั้น สโลว์ชบ ให้อ่า เลยเข้าไปหน่อย

ซิด : เข้าไปนิดเดียว แล้วเป็นไ้งรู้สึกอย่างไร

โต : ตอนแรกที่มีเพื่อนฎโทรมาบอกก่อนไ้ ฎก็รับฟังไว้ ฎไม่คิดเลยว่ามันจะเกิดขึ้นจริง ฎก็เลย ก็เลยพูดกับพวกนี้ว่าถ้าแบบเกิดขึ้นจริง มันสุดยอด!

ซิด : มึงไม่เคยคิดเลยใช่ไหม ฎว่าคนมีความรักไม่เคยคิดอย่างนี้

โต : ไม่โวย จริงๆ แล้วตลอดมา ก็คุยกัน ถ้าอีกคนมีใครใหม่ก็ให้ออก มันก็เหมือนจะเตรียมใจแหละ แต่ไม่ได้คิดไ้งว่ามันจะเกิดขึ้นเร็วขนาดนี้ไ้ง

ซิด : ฎว่ามึงไม่คิดว่าจะมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้น เพราะมึงทุ่มใจให้เต็มร้อยอยู่แล้ว

โต : 150 ! ตอนแรกฎก็คิดว่า ถึงแม้จะรู้ว่าหมดหวังอย่างนี้ใช่ไหม อย่างน้อยๆ ที่ฎทุ่มเทตลอดมากว่าถ้าฎกลับไปแล้ว คงพูดว่า แย่ละนะ มันน่าจะตื่นะ แต่พอฎไปอยู่ที่โน่นฎก็คิดไปคิดไป ฎว่าคนเราคนละชีวิตวะ อาจจะมีช่วงหนึ่งที่ชีวิตเขาและชีวิตฎเดินมาอยู่ด้วยกัน และก็แยกกันไป อาจจะเป็นเพราะฎอ่านหนังสือพวกธรรมะ แม่ฎส่งขึ้นมาให้เรื่อยๆ อ่านปรัชญา เรียนปรัชญา

ซิด : ทำให้มึงรู้ซึ้งถึงอย่างเนี้ย

โต : อาจจะไม่ซึ้งหรือก แต่ปลง

ซิด : ปลงได้ใช่เปล่า

โต : อาจจะไม่ไ้งไม่ได้หรือก แต่ก็นิดหน่อย

ซิด : พอเลิกกันใหม่ๆ มึงคิดว่าได้ใช่ไหม

โต : ฎคิดว่าฎจะทำได้โวย แต่พอเอาเข้าจริง แม้งแบบได้นิดหนึ่ง ย้าคิดย้าทำ

ซิด : ฎว่าเวลาเศร้าต้องพยายาม คิดถึงเรื่องนั้น ให้มันเคลียร์

โต : พูดถึงตอนนี้ฎมีกระบวนการคิดให้รู้สึก ฎเคลียร์

(ขึ้นเพลง “ ยินยอม ” อีกครั้ง)

โต : ฎรู้สึกว่ฎไปครั้งที่สอง ฎไม่มีความสุขเลยวะ ไปเขาก็ไม่มีความสุข ฎก็มีความสุข ฎก็ไ้งรู้ว่าจะอยู่ไปทำเนี้ยอะไร

ซิด : กิน กิน

โต : ต้ม

ซิด : ข้าวไฉ่ต๋น้อร่อยนะ กูเพิ่งเคยกินครั้งแรกในชีวิตนี่แหละ

โต : ตอนแรกๆ

ซิด : ไครตอ่ร่อยเลย

โต : กูก็ว่าอ่ร่อย แต่มีอยู่วันหนึ่ง กูกินไปสามชอง กูคิดว่าชีวิตนี้กูคงไม่กินอีกแล้ว แต่กูก็กลับมากินมันอีก

(เลื่อนภาพ)

โต : คือกูกับผ่นจะคุยกันหมด กูก็รู้ว่าจริงๆ เขาผ่นอะไร กูผ่นอะไร กูว่ามันไม่ใช่เรื่องของความผ่นวะ อาจจะเป็นเรื่องของจุดนั้น ที่ทำให้เขาเปลี่ยนไป ไม่เลิกกันตอนนี้ วันข้างหน้าก็อาจจะเลิกกันก็ได้ เพียงแต่ตอนนี้ยังเตรียมใจไม่ได้ ไม่อยากรู้อะไรแล้วไซ้ใหม่

ซิด : เออ พอแล้ว มึงก็คงพูดจนพอแล้วมั้ง

โต : กูพูดแบบนี้ได้อีกประมาณสามพันครั้ง

ซิด : แต่ก็ไม่เท่าคำพูดครั้งแรกซิ

โต : ครั้งแรกกูไม่พูดเลยนะ กูขึ้นมาถึงกูร้องไห้ ตีที่มีไฉ่บินอยู่วันนั้น กูดูนาฬิกา ตั้งแต่แปดโมงเช้าจนเก้าโมง

(เลื่อนภาพ)

ฉาก 5 / ภายนอก / โต๊ะกลุ่ม ซิดคุยกับแฟน / กลางวัน

ภายในภาพเริ่มต้น จะมีโตเต็ลว่า เข้าวันรุ่งขึ้น แล้วก็เฟดหายไป

แก้ว : โต คุณก็อย่ามองคนแค่ภายนอกซิคะ บางทีการแสดงภายนอกอาจจะไม่เหมือนภายในจิตใจก็ได้

ซิด : เออ ผมก็เห็น จริงๆ ส่วนในลึกๆอาจจะเป็นคนดี แต่เรายังไม่ไปรู้จักเขา

โต : แล้วคนนั้นแหละ ดีรีเปล่า

ซิด : เฮ้ย คนนั้น ก็ดีแหละ ยังไม่ได้รู้จักแค่นั้นแหละ มึงก็ไปจีบซิ เพิ่งออกหักไม่ใช่หรือ

โต : เออ ก็รักกันนานแล้วกัน

ซิด : เออ (แก้วหัวเราะ)

(เลื่อนภาพ)

ฉากที่ 6 / ภายใน (ห้องโตเหมือนเดิม) / ความรู้สึกกับผู้ชายจากผู้ชาย / กลางคืน

ซิดหันไปจับหน้าอกโต ขณะกำลังหลับอยู่ ขึ้นอักษรว่า คืนวันนั้น

ซิด : เฮ้ย ถ้ากูทำอย่างนี้มึงจะว่าอะไรเปล่าวะ

โต : แล้วมึงคิดอะไรเปล่าละ

ซิด : ไม่ได้คิดอะไร

โต : ถึงมึงจะคิดกูก็ไม่ยอมมะโว้ย

ซิด : ไม่ยอมหรือ ไม่ยอมก็ไม่ยอม หลับดีกว่า

มีเสียงคิดในใจว่า : จริงๆ กูก็เป็นเกย์นิดหน่อยนี่หว่า โชคดีที่กูพอมีสติที่ควบคุมได้

(เฟตไป)

ขึ้นตัวอักษรว่า 2 อาทิตย์ต่อมา

(เฟตไป)

ฉากที่ 7 / ภายนอก / ที่นั่งมองเห็นโดมอยู่เป็น Background / กลางวัน

พิศนั่งคุยกับพี่แจ๊คอยู่

พิศ : พี่แจ๊ค วิทยานิพนธ์ผมยังไม่เสร็จเลยเนี่ย ผมว่าจะส่งทีเดียว แล้วมัดมือชกแก

พี่แจ๊ค : ระวังเขามัด C มาให้ หนาวขึ้นนะมึง

พิศ : อาจารย์ผมใจดีพี่แจ๊ค แต่ยังไงก็ตัดรำคาญให้มันเสร็จๆ ไปนะ

พี่แจ๊ค : เสร็จเร็วๆ มึงจะได้มีเวลาคิดอย่างอื่นต่อ

พิศ : แล้วงานที่เป็นไงบ้างตอนนี้

พี่แจ๊ค : เศรษฐกิจแบบนี้ ไม่มีอะไรทำ วันๆ นั่งตบยุง

พิศ : ผมไม่รู้จะทำอะไรเนี่ย จบไป

(ปีเดินเข้ามาทัก)

ปี : สมพิศ

พิศ : เฮ้ย ปี

ปี : นึกว่าจะไม่เจอ

พิศ : นั่งก่อน มาไงเนี่ย

ปี : ก็ขึ้นรถมาจากต่างจังหวัดนั่นแหละ แล้วก็มาตามหาที่เนี่ย มาที่คณะไม่เจอ เมื่อกี้เดินไปดู

แหละ

พิศ : แล้วนี่คือ

ปี : ก็ลูกของเราไง

(พี่แจ๊ค เริ่มจะอยู่ไม่ได้เลยเดินออกไป)

พิศ : จริงงะ

ปี : จริง

พิศ : ก็เดือนแล้ว ทำไมปีไม่บอกเราตั้งแต่แรกละ

ปี : ก็ไม่มีโอกาสได้บอกนี่นา

พิศ : อ้าพี่แจ๊คกลับแล้วหรือ

ห้องสมุด
ภาควิชาการศึกษาศาสตร์

พีแฉัด : เออ

ปี : พอโทรไปที่หอเขาก็บอกว่าสมพิศย้ายออกมาแล้ว

พิศ : เออ ก็เราย้ายหอมา 2-3 ที่แล้วแหละ เฮ้ยแล้วชีวิตปีเป็นอย่างไรบ้าง เรียนล่ะ

ปี : ตอนนี่ก็ไม่ได้เรียนแล้วละ ตั้งแต่ห้องที่โรงเรียน เขาก็ไม่ให้เรียน เขาก็ไล่ออก

พิศ : ความจริงมันก็เหลืออีกแค่เทอมเดียว มันก็ไม่นานะ

ปี : ทำไรได้ล่ะ

พิศ : ตอนนั้นก็ห้องหลายเดือนแล้วซี

ปี : ก็ยังไม่เท่าไรหรอก แต่ว่า

พิศ : โถเฮ้ย แอ่เลยชีวิตเรา รู้สึกผิดยังไงก็ไม่รู้

ปี : คือ ตอนนี่เราไม่มีใครแล้ว

พิศ : แล้วพ่อละ

ปี : ก็เพิ่งเสีย

พิศ : แกเป็นอะไรละ

ปี : หมอบอกว่าเป็นมะเร็ง

พิศ : ไม่เอานะ ต้องเสียใจ

ปี : เขาก็ไม่รู้จะทำอย่างไร

พิศ : แล้วปีอยู่กับใครละ

ปี : ป้าข้างบ้านช่วยดูแลให้ เขาก็เลยคิดว่าเราจะต้องมาตามหาเธอนะ ให้เจอ เพราะยังไงเธอก็เป็นพ่อ

พิศ : เขาก็ดีใจ เขาก็จะดูแลเธอเองแล้วกัน แล้วเลิกร้องเพลงแล้วซี

ปี : เออ ก็เลิกได้สองเดือนแล้วละ

พิศ : ไม่เป็นไร มาอยู่กับเรานะ

ปี : ช่วงแรกๆ ก็ร้อง พอร้องมากขึ้นก็เป็นห่วงว่า

พิศ : ไม่ต้องร้องแล้ว เตี่ยร้องเพลงให้ลูกเราฟังก็พอ อยู่ด้วยกันเราจะดูแลเธอเอง มาอยู่กับเราละตอนนี้

ปี : จริงนะ

พิศ : เตี่ยเราดูแลเอง ไม่ต้องกลับ จบแล้วเตี่ยเราไปหางานทำแล้วละ นือ

ปี : แล้วตอนนี้ย้ายไปอยู่ไหนแล้วละ

พิศ : อยู่ตลาดพรานนกนี่ละ

ปี : ดีใจจังเลย ที่วันนี้เดินมาแล้วเจอ นึกว่าจะไม่เจอ

พิศ : ใจตัวนี้มันบอกกรีเปล่า หัวข้าวรียง ไป ๆ ไปกินข้าวกัน

ปี : แล้วจะไปกินตรงไหน

(ขึ้นเพลง “ Falling in Love ”)

พิศ : ทำพระจันทร์ ระวังๆ ค่อยๆ เดินนะ

พิศกับปีเดินไปจนลับจอภาพ

(เฟดไป)

ขึ้นอักษรว่า 1 ปีต่อมา

(เฟดไป)

ฉากที่ 8 / ภายนอก / สแตนด์ของมหาวิทยาลัย / กลางวัน

ซิดหันไปมา เดินขึ้นไปบนสแตนด์ เจอกับเพื่อนเก่า สองคน (พิศกับโต)

(เพลง “ Falling in love ” ค่อยๆ เฟดลง)

ซิด : เฮ้ย ไม่ได้เจอกันนานเลยนี่หว่า

พิศ : นานชิ ตั้งหนึ่งปีพวกเรา

โต : สบายดี

พิศ : แล้วเป็นยังไงชีวิตมึง

ซิด : ก็ไม่มีอะไร ก็เรื่อยๆ

พิศ : ทำงานที่ไหนแล้วละมึง

ซิด : ภูก็กลับไปทำไร่

พิศ : ยังดี ภู เป็นนักข่าวโครตเหนียวชิบหาย ตามโน้นตามนี้ ไม่ค่อยได้หยุดเลยวะ ลูกภูก็บางที่
ใช้เงินเยอะ ไม่ค่อยสบายด้วย

ซิด : อายุเท่าไร

พิศ : ขวบกว่าๆ แล้ว เงินแม่ไม่ค่อยพอใช้

ซิด : แล้วมึงละ

โต : เป็นเสมียนเหมือนเดิม ก็เหมือนตอนนั้นที่ติดต๋อไปแหละ แต่ตอนนี้ภูได้เล่นดนตรี ภูลงผ้า
แล้วไวย

พิศ : รายได้เป็นอย่างไรบ้างวะ

โต : ก็ดี พออยู่ได้ ภูจะว่าอีกหน่อย ภูอาจจะลาออกจากงานมาเล่นดนตรีอย่างเดียว

พิศ : ถ้าอย่างนั้นมึงก็ต้องตั้งแล้วละ

ซิด : มึงไม่เคยมีความฝันอยากดังเลยหรอ

โต : ภูอยากเล่นดนตรีต่อหน้าคนเป็นหมื่นๆ คน พวกฝรั่งนะ

พิศ : ภูขอตัวพรินะ

ซิด : เหรอวะ ความฝันมึงอาจจะอยู่แค่เล่นดนตรีมากกว่า แต่อันนั้นเป็นผลพลอยไปรีเปล่าวะ

โต : ก็เป็นไปได้ ภู่ว่าเวลาภูเล่นดนตรีภูมีความสุขมากกว่า

ชิต : จริงๆ ภูก็มีอะไรที่ทำให้ภูมีความสุขตรงนั้น

พิศ : ทำไร มีมีความสุขรีเปล่าวะ

ชิต : มันอาจจะไม่ใช่การทำไร แต่มันอาจเป็นอะไรบางอย่าง

โต : แล้วมีงทำอะไรละ

ชิต : ก็มีแหละ จริงๆ การจะมี

โต : มีเมีย

ชิต : อะไร อาจจะเป็นแค่ กินน้ำก็มีแล้ว

พิศ : แต่กว่าจะเป็นหน้าที่มีภูต้องทำวะ ทุกวันนี้ภูรู้สึกเหนื่อยเหมือนกัน ลูกภูอย่างนี้ เมียภูก็อยู่บ้าน

ชิต : มีงก็ทำดีที่สุดแล้วนิ

พิศ : แต่ความสุข ก็อย่างมีงว่านั่นแหละ นิดๆ หน่อยๆ ก็เอาแล้ววะ ก็สุขแล้ว

โต : ต้องแบบให้รู้สึกมันอยู่ใกล้ๆ เราเปล่าวะ หากจากใกล้ๆ ตัว ถ้าเราารู้สึกว่าความสุขเราอยู่ทาง
โน้น ไกลๆ จะแบบ ยังไงรีเปล่าวะ

ชิต : มันก็เป็นส่วนเล็กๆในตัวเราแหละนะ มันอยู่ลึกๆ ทุกคนก็ต้องมีนะ ภู่ว่าทุกคนไม่เหมือนกัน
ด้วย ของภูอาจจะมีอัน แต่ภูยังไม่บอก เพราะภูยังทำไม่ได้ พุดไปก็งั้นแหละ อายเปล่า

โต : ไม่เห็นน่าอายเลย เมื่อภูจะได้ไปใช้บ้าง

ชิต : ความสุขก็อยู่ที่การให้

พิศ : คือหมายถึงทุกอย่างเลยเปล่า

ชิต : เออ

โต : อย่างนี้มีงก็เป็นพระเวสสันดรสิวะ

ชิต : อาจจะไม่ถึงขนาดนั้น

พิศ : ที่มึงบอกยังไม่ถึงที่สุด

ชิต : แต่กว่า ถึงระดับนี้แหละ เพราะว่าสิ่งเล็กๆเนี่ยะทำให้ชีวิตมีอยู่ได้ เออ ก็คือความสุขเล็กๆที่
มีงมีกันทุกคนนะ

พิศ : ลูก ภูรู้สึกว่ภูห่วงลูก

ชิต : ใส้สิ่งเล็กๆนี้ ถ้ามีงยังหาไม่ได้ เหมือนถ้ามีงคิดฝันว่า เป็นนักดนตรีที่ยิ่งใหญ่อะไรเงี้ยะ มีงก็
อาจจะตายกับความคิดนั้น เพราะมีงยังมองไม่เห็นมันเลยแหละ

พิศ : แต่ถ้าความสุขมีงอยู่ในปัจจุบัน เล็กๆ น้อยๆ เราก็เก็บไปเรื่อยๆ แล้วซักวันถ้ามันยิ่งใหญ่มัน
ก็คือสุขมาก สุขมากสุขน้อยมันก็ต่างไปอีก

โต : ทำไมคุยซีเรียสจังวะ

ชิต : แต่ก่อนมีงตกลงจะตาย (หันหน้าไปทางพิศ)

พิศ : ภูทำงานมั่ง มีลูกอะไรให้รับผิดชอบ ก็เลยต้องมองโลกอย่างนี้มั่ง แต่กันเออเฮฮาวันๆไม่ต้องทำอะไร เดียวนี้บ้านเออ ค่าเช่าเออ

ซีต : มึงก็เคยมีความฝันนี่หว่า

พิศ : ภูอยากท่องเที่ยวไปเรื่อยๆ

ซีต : มึงก็เอาการทำงานเป็นการท่องเที่ยวอย่างหนึ่งของมึงสิ

พิศ : มันก็เกือบจะได้แหละ แต่มันก็จำเจ เดียวไปตรงโน้น สนามกีฬา ตรงโน้นตรงนี้ ก็วนๆ อยู่เท่า นี้

(เลื่อนภาพ)

โต : ก็มีคนใหม่ไง ก็มันไม่เบื่อไง ก็เอาไปเรื่อยๆ ไม่เบื่อหรอก

ซีต : ก็ไม่แต่งงานไง

โต : ภูว่าคุณเรามันไม่แน่นอน ที่แรกแต่งงานกันรักกันก็จริง ชักวันมันก็เบื่อ เพราะแบบความรับผิดชอบในใจสูง พวก Super Ego อะไรเงี้ยะ ก็ต้องทำให้อยู่กันไปเรื่อยๆ จริงๆ แล้วทั้งที่มันก็เบื่อ

พิศ : เออ ใช่ๆ

โต : อยู่ไปเรื่อยๆ แบบภูเนี่ยะ ภูวาคีแล้ว

พิศ : อยู่ด้วยความรับผิดชอบ

โต : เออ เดียว มีตั้งหลายคนรุ่นพ่อรุ่นแม่ที่สมัยสาว ๆ เขาอยากทำโน่นทำนี่อะไรเงี้ยะ แต่พอแต่งงานไปอยู่บ้านไป ก็เลยลืมไปเลยว่าคิดอะไร

ซีต : ภูว่าคุณ เออ น่าจะมีความคิดอย่างนี้แบบว่าพอเลี้ยงลูกโตอายุ 20 แล้วก็เลิกกัน ก็ไปหาเมียใหม่ เมียก็ไปหาผัวใหม่

พิศ : ตอนนั้นมันแก่แล้วมั่ง เราก็หาได้ แต่ผู้หญิงสิ มันเหี่ยวหมดแล้ว อย่างเรามองเราก็ต้องมองแบบเต่งๆ ตึงๆ ภูว่าเป็นธรรมชาติของผู้ชายอยู่แล้ว

ซีต : ไม่รู้ ภูมองได้ เทียวๆ ภูก็มองได้

พิศ : เออ แล้วแต่คนด้วยมั่ง รสนิยม แต่ส่วนใหญ่ก็มองแต่เด็กเหาะๆ

โต : วันนี้อากาศดีนะ ไม่ได้มานั่งตรงนี้ตั้งนานแล้ว

ซีต : เด็กก็มีรุ่นใหม่มาแล้วนะ เหาะๆ ทั้งนั้นนิ

พิศ : มึงไม่หาสักคน

ซีต : เฮ้ย ภูมีแฟนแล้ว

พิศ : ก็หาให้อั๊ตแล้วกัน

โต : ไม่ต้องเลย ไม่ต้อง

พิศ : เฮ้ย หน้าทีการงานก็มีแล้ว อนาคตก็มี ทำไมวะ

โต : กูจะออกจากงานแล้วไง กูรู้สึกว่าคุณชีวิตคนเราไม่แน่นอน กูไม่อยากผูกมัดกับอะไรแล้ว
อย่างเวลากูเจียน กูก็หาคนมานอนก็ได้ ที่เขาเต็มใจกูก็เต็มใจ

พิศ : มันไม่ลึกซึ้งหรือเปล่า เขาอาจมีปมในใจ

ชิต : สมมุติมึงไปนอนกับเขาเนี่ย มึงก็แค่รู้จักที่จะสัมผัสมึงก็มีความสุขแค่นั้นละ มึงไม่รู้ซึ่ง
ว่าทำไมเขาถึงมาเป็นอาชีพนี้ อะไรอย่างเงี้ย (เลื่อนไป)

โต : อย่าไปคิดอะไรมากเลยวะ อยากทำอะไรก็ทำ อยากรับผิดชอบก็รับ

ชิต : มึงใช้คำผิดกันหรือเปล่าวะ ใช้อ้คำว่าคุณคิดมาก การคิดเป็นสิ่งที่ดี แต่ไม่ได้คิดมากไป

โต : ไม่รู้รู้สึกว่าคุณใจเนี่ย มึงว่ามันคิดไม่มากใช้หรือเปล่า แต่มันก็อาจจะคิดมากจนมี
คำตอบให้กับตัวเอง กูเป็นใจร กูเป็นใจร กูเป็นตายกูก็เป็นใจร ซึ่งจริงๆ มันไม่ดี
แบบนี้ แต่กูจะบอกว่า การที่มึงมีคำตอบให้กับตัวเองที่มันชัด ๆ ชักอย่างมันก็พอ
แล้ววะ ไม่ต้องไปคิดว่าจะดีไม่ดี จะเอาไม่เอา จะทำไม่ทำ รับผิดชอบไหม เสียหาย
ไหม

ชิต : กล้าดีกล้าชั่ว

โต : ถ้ามึงเคลียร์

ชิต : ก็เป็นอย่างมึงไง พอมี มึงก็ต้องรับในจุดนั้น (หันไปพูดกับพิศ)

พิศ : แต่กูคิดว่าเวลานั้น กูพลาดเหมือนกัน เพราะกูไม่คิดมั้ง

โต : แต่มึงกลับมาคิดมากตอนหลังไง ถ้ามึงไม่คิดมาก มึงพลาดไปแล้ว มึงก็ไม่ต้องไป
คิดเตะ

พิศ : แต่ตอนนั้น กูไม่ได้รักอะไรมาก ช่างมันเถอะ

โต : เอ้อ

ชิต : มึงก็ต้องรักระดับหนึ่งแหละ

พิศ : ทั้งสองอย่างแหละ สนุกด้วยแหละมั้ง

โต : แต่ แต่มีอย่างมึงก็ตีนะไว้อยู่ กูก็เหงาบ่อยๆ อย่างนี้ การที่มีใครได้ระบายเข้าใจ รับฟังเราก็ดี
หายาก เวลาเราแบบท้อๆ ได้ใครมากอด มาปลอบเรา

พิศ : กูเลยไม่เสียใจมากไป มันใกล้เคียงกันนั่นแหละ ตอนนี้มีควมระดับหนึ่ง

ภาพยังคงอยู่ไปอีกนิดหน่อย แต่ตัดเสียงพูดออกแทนที่ ด้วยเพลง “ วันนี่ดีที่สุด ” พร้อม
กับซีนไตเติ้ลทีมงาน

บทเพลงประกอบ

- 1 “ เธอกับฉันและคนอื่นๆ ” ของ เจลีย์ง
- 2 “ Islands of Life ” ของ Kitaro
- 3 “ ยินยอม ” ของ อัสนี-วสันต์ โชติกุล
- 4 “ Falling in Love ” ของ Miami Sound Machine ชุด Primitive Love
- 5 “ วันที่ดีที่สุด ” ของ XYZ ชุดแนวเดี่ยว

สำนักหอสมุด

ทีมงาน

ศราวุธ	สุกิจปาณินิจ	กำกับฯ / เขียนโครงบท / แสดง / ควบคุมความต่อเนื่อง
อาคม	เกตุนิม	เขียนบทสด (อยู่หลายตอน)
มิโชค	ราษฎรานูวัต	ถ่ายภาพ(สด)
สามารถ	(เบี้ยก)	ถ่ายภาพ(สด)
ขวัญแก้ว	เลชะกุล	จัดแสง
พรรณราย (อู๋)	พรหมเจริญ	ทั่วไป / คัดเลือกนักแสดง

นักแสดง และแสดงสด

อาคม	เกตุนิม	_____	โต
สมพิศ	ศรีนาค	_____	พิศ
ศราวุธ	สุกิจปาณินิจ	_____	ซัด
ปิติมา	จุงรุ่งเรือง	_____	ปี
ณ มาดา	แสงนิมมวล	_____	เก้า
สยาม	น่วมเศรษฐี	_____	ชอทาน
พีแฉัด		_____	พีแฉัด